

3) In het geval dat § 10, lid 6, van het *Hamburgische Gesetz über die zusätzliche Alters- und Hinterbliebenenversorgung für Angestellte und Arbeiter der Freien und Hansestadt Hamburg*, in de versie van 30 mei 1995, een discriminatie in de zin van artikel 2 van richtlijn 2000/78 vormt, kan een particulier zoals verzoeker in het hoofdgeding pas vanaf het verstrijken van de termijn voor de omzetting van deze richtlijn, dus vanaf 3 december 2003, aanspraak maken op een gelijke behandeling, zonder dat behoeft te worden gewacht totdat die bepaling door de nationale wetgever in overeenstemming met het Unierecht is gebracht.

(¹) PB C 171 van 5.7.2008.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 5 mei 2011 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof — Duitsland) — Hauptzollamt Koblenz/Kurt Etling, Thomas Etling (C-230/09), Hauptzollamt Oldenburg/Theodor Aissen, Hermann Rohaan (C-231/09)

(Gevoegde zaken C-230/09 en C-231/09) (¹)

(Landbouw — Sector melk en zuivelproducten — Verordening (EG) nr. 1788/2003 — Heffing in sector melk en zuivelproducten — Verordening (EG) nr. 1782/2003 — Rechtstreekse steunverlening in kader van gemeenschappelijk landbouwbeleid — Overdracht van individuele referentiehoeveelheden — Gevolgen voor berekening van heffing — Gevolgen voor berekening van melkpremie)

(2011/C 194/03)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Hauptzollamt Koblenz (C-230/09), Hauptzollamt Oldenburg (C-231/09)

Verwerende partijen: Kurt Etling, Thomas Etling (C-230/09), Theodor Aissen, Hermann Rohaan (C-231/09)

in tegenwoordigheid van: Bundesministerium der Finanzen

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Bundesfinanzhof — Uitlegging van artikel 5, sub k, van verordening (EG) nr. 1788/2003 van de Raad van 29 september 2003 tot vaststelling van een heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 270, blz. 123) — Overname van de referentiehoeveelheid melk in de loop van de referentieperiode na de ontbinding van een pachtovereenkomst — Inaanmerkingneming van de tijdens

de referentieperiode reeds door de voormalige pachter geleverde hoeveelheid bij de bepaling van de voor de verpachter beschikbare referentiehoeveelheid?

Dictum

- 1) Artikel 10, lid 3, van verordening (EG) nr. 1788/2003 van de Raad van 29 september 2003 tot vaststelling van een heffing in de sector melk en zuivelproducten, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 2217/2004 van de Raad van 22 december 2004, moet aldus worden uitgelegd dat de hertoewijzing van het ongebruikte deel van de nationale referentiehoeveelheid voor leveringen moet worden verricht naar evenredigheid van de individuele referentiehoeveelheid van elke producent die boven de quota heeft geleverd, dat wil zeggen de referentiehoeveelheid per 1 april van het relevante tijdvak van twaalf maanden, of overeenkomstig door de lidstaten vast te stellen objectieve criteria. Het in die bepaling gebruikte begrip individuele referentiehoeveelheid staat niet toe dat overdrachten van referentiehoeveelheden die in dat tijdvak hebben plaatsgevonden in aanmerking worden genomen.
- 2) Een nationale regeling die gebruik maakt van de in artikel 10, lid 3, van verordening nr. 1788/2003, zoals gewijzigd bij verordening nr. 2217/2004, geboden mogelijkheid om objectieve criteria vast te stellen voor de hertoewijzing van het ongebruikte deel van de nationale referentiehoeveelheid voor leveringen, moet met name de algemene beginselen van het Unierecht en de doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, meer bepaald die van de gemeenschappelijke ordening van de markten in de melksector, eerbiedigen.
- 3) Die doelstellingen staan niet in de weg aan een in het kader van het gebruik van die mogelijkheid vastgestelde nationale regeling die producenten die boven de quota hebben geleverd in staat stelt om, wanneer hun in het relevante tijdvak van twaalf maanden een individuele referentiehoeveelheid waarvoor voor dit tijdvak reeds melk was geproduceerd en geleverd door de producent die tevoren over deze hoeveelheid beschikte, is overgedragen overeenkomstig verordening nr. 1788/2003, zoals gewijzigd bij verordening nr. 2217/2004, deel te nemen in die hertoewijzing door deze referentiehoeveelheid geheel of gedeeltelijk in aanmerking te nemen. De lidstaten dienden er echter op toe te zien dat die regeling geen aanleiding gaf tot overdrachten die weliswaar formeel aan de voorwaarden van die verordening voldeden, maar als enig doel hadden bepaalde producenten die boven de quota hadden geleverd, in staat te stellen een gunstigere positie te verkrijgen bij die hertoewijzing.
- 4) Het begrip „individuele referentiehoeveelheid die in aanmerking komt voor de premie en op het bedrijf beschikbaar is”, vervat in artikel 95, lid 1, van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot vaststelling van bepaalde steunregelingen voor landbouwers en houdende wijziging van de verordeningen (EEG) nr. 2019/93, (EG) nr. 1452/2001, (EG) nr. 1453/2001, (EG) nr. 1454/2001, (EG) nr. 1868/94, (EG) nr. 1251/1999, (EG) nr. 1254/1999, (EG) nr. 1673/2000, (EEG) nr. 2358/71 en (EG) nr. 2529/2001, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 118/2005 van de Commissie van 26 januari 2005, dat

overeenstemt met het in artikel 5, sub k, van verordening nr. 1788/2003, zoals gewijzigd bij verordening nr. 2217/2004, gedefinieerde begrip „beschikbare referentiehoeveelheid”, moet aldus worden uitgelegd dat het, wanneer een producent in het relevante tijdvak van twaalf maanden een referentiehoeveelheid is overgedragen op grond waarvan in dit tijdvak reeds melk was geleverd door de overdrager, voor de overnemer niet het deel van de overgedragen referentiehoeveelheid omvat op grond waarvan de overdrager reeds vrij van heffing melk had geleverd.

(¹) PB C 220 van 12.9.2009.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 12 mei 2011 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas — Republiek Litouwen) — Malgožata Runevič-Vardyn, Łukasz Wardyn/Vilniaus miesto savivaldybės administracija, Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija, Valstybinė lietuvių kalbos komisija, Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Teisės departamento Civilinės metrikacijos skyrius

(Zaak C-391/09) (¹)

(Burgerschap van de Unie — Vrijheid om te reizen en te verblijven in lidstaten — Beginsel van non-discriminatie op grond van nationaliteit — Artikelen 18 VWEU en 21 VWEU — Beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming — Richtlijn 2000/43/EG — Nationale regeling volgens welke voor- en achternamen van natuurlijke personen in akten van de burgerlijke stand moeten worden geschreven in een vorm die voldoet aan de regels inzake de schrijfwijze van de officiële landstaal)

(2011/C 194/04)

Proceestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Malgožata Runevič-Vardyn, Łukasz Wardyn

Verwerende partijen: Vilniaus miesto savivaldybės administracija, Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija, Valstybinė lietuvių kalbos komisija, Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Teisės departamento Civilinės metrikacijos skyrius

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Uitlegging van de artikelen 12, eerste alinea, EG en 18, lid 1, EG en van artikel 2, lid 2, sub b, van richtlijn 2000/43/EG van de Raad van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische af-

stamming (PB L 180, blz. 22) — Nationale regeling volgens welke voor- en achternamen van personen met een andere nationaliteit of een ander burgerschap in de door de staat afgegeven akten van de burgerlijke stand moeten worden geschreven met letters van de officiële taal van die staat

Dictum

1) Een nationale regeling die bepaalt dat de voor- en achternamen van een persoon in akten van de burgerlijke stand van die staat slechts kunnen worden geschreven in een vorm die voldoet aan de regels inzake de schrijfwijze van de officiële landstaal, heeft betrekking op een situatie die niet binnen de werkingssfeer valt van richtlijn 2000/43/EG van de Raad van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming.

2) Artikel 21 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat:

— het zich er niet tegen verzet dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat krachtens een nationale regeling die bepaalt dat de voornamen en de achternaam van een persoon in akten van de burgerlijke stand van die staat slechts kunnen worden geschreven in een vorm die voldoet aan de regels inzake de schrijfwijze van de officiële landstaal, weigeren om de voor- en achternaam van een staatsburger van die lidstaat in zijn geboorteakte en huwelijksakte te wijzigen overeenkomstig de regels inzake de schrijfwijze van een andere lidstaat;

— het zich er niet tegen verzet dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, in omstandigheden als die van het hoofdgeding en krachtens diezelfde regeling, weigeren om de gemeenschappelijke achternaam van een echtpaar bestaande uit burgers van de Unie, zoals hij is vermeld in door de lidstaat van herkomst van een van deze burgers afgegeven akten van de burgerlijke stand, te wijzigen in een vorm die voldoet aan de regels inzake de schrijfwijze van laatstbedoelde staat, op voorwaarde dat deze weigering voor deze burgers van de Unie geen ernstige ongemakken van administratieve, professionele en persoonlijke aard veroorzaakt, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. Indien zulks het geval blijkt te zijn, dient deze rechter eveneens na te gaan of de weigering tot wijziging noodzakelijk is ter bescherming van de belangen die de nationale regeling beoogt te waarborgen en evenredig is aan de nagestreefde legitieme doelstelling;

— het zich er niet tegen verzet dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat in omstandigheden als die van het hoofdgeding en krachtens diezelfde regeling weigeren om de huwelijksakte van een burger van de Unie die staatsburger van een andere lidstaat is, in diër voege te wijzigen dat de voornamen van deze burger in deze akte met diakritische tekens worden geschreven zoals in de door zijn lidstaat van herkomst afgegeven akten van de burgerlijke stand en in een vorm die voldoet aan de regels inzake de schrijfwijze van de officiële landstaal van laatstbedoelde staat.

(¹) PB C 312 van 19.12.2009.